Suure saani kihelkonnas, Vaßßemõisa vallas.
Kakas ßiis vahvas lejodalt ja kangelt jumalakõ-
ku langema, naju Viljandi- Pärnu = Tallina = Tar-
tu = ja Võrumaalt. Mis seal sündis ja räägiti,
olgu siin nimetatud: Rappu elu, varguß
ja joomiß ei itsetsemõ ka suure patu olevat;
Kalas kaupäeviti tööd tegemaß ja kapß vane-
mate mine peale ristimeß, ßeß et selle läbi
taevariigis sinnt ßegaduß hinged raamatus pi-
dehtama. Nimetatßivad ßiis ka selle ßõna peale
palju vanemaid oma kapß. Teiße mine peale
ja laßkßivad nad nimber kirjutada. Kõik pu-
ßed riided, räätikud, ßaamõ, võõd, ßeelikud ja
muud ßeßuguße ehted, kus punaß ßees, käskis
tema ära rißata ja valgeid kanda, ßeß puna
tuletada põrgut meelde. Kui inimeßi tuli,
kes nõrkußat takßivad tõßta, ßiis tumlas saan
nad eßile ära, läks ßiis kambri ja räägis tüdru-
kuga, et teada anda, mis ja kuidas küßijatele
kosta. Kui nõrk päeval rohkeßte rahvaß oli
kogunud ja tuba pakil täis oli, kargas saan
kui meeletu kambriß välja ja hüüdis: „Kuidke

maad! tee lahti! Õunistejoja tuleb!" ning läks vas-
ta teda terestama ja tummardama ja kambriße
kutßuma; nõtles kõigepühamal päälikn riided
ßeljas olevat. Rahvas pani käed risti, kohkus ja
õhkas. — Teine kord tuli jälle saan, kõrves
käis, suure kißaga kambriß välja, kargas ßei-
ni mööda kangama ja kirreja raiuma ning
hüüdis: „Ennäe! ßiin ta on! vaat kus kurat! —
noh, nüüd kapßi ta ära!" Inimeßed, kes seal
olivad, lõdißßivad hirmu ja kartuße päraßt, et
kurat nende ßekka tulnud.
Kui ükskord jälle väga palju rahvaß ßelle kel-
mi juure oli tulnud ja tema kõdri ennaß
magajaks oli teinud, panivad inimeßed väga
palju raha tema rindade peale. Kui see ßünd-
mä, saatis saan naad kambriß välja, et tuas
nõrkuja ülesärkamiß aodata ja läks ise ka
tuppa. Tuki aga pärast läks ta kambri kõrgeß
ja kutßus ka rahva ßiße nõrkuja juttu tema
näzemiseßt kuulma. Seal küßis tema: „Nomas
õunistejejalaps, kuhu ßee raha jäi, mis head
hinged ju rindade peale panivad?" Tüdruk